

Expedient: 183/13

El Consell Tributari, reunit en sessió de 30 d'octubre de 2013, coneixent del recurs presentat per ESF, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 23 de maig de 2013 el Sr. XME, en representació d'ESF, interposa recurs d'alçada contra la resolució del Gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda desestimària de la seva sol·licitud d'exempció. Al·lega, la caducitat del procediment tramitat a l'haver transcorregut més de sis mesos des de que la interessada va demanar l'exempció; prescripció del dret a liquidar l'any 2008; falta de notificació individual de les liquidacions d'alta en el tribut; falta de motivació dels requisits que incompleix la interessada pel reconeixement del benefici fiscal i subsidiàriament, demana que li siguin concedides les bonificacions per inici d'activitat que li corresponguin i la suspensió de l'acció de cobrament de les liquidacions impugnades, per produir greus perjudicis econòmics a la interessada.

2.- Dels antecedents incorporat a l'expedient es desprèn el següent:

- Mitjançant escrit de 12 de maig de 2009, el departament d'IAE de l'Institut Municipal d'Hisenda va requerir a la interessada per tal que acredités documentalment el compliment dels requisits legals necessaris pel reconeixement de l'exempció prevista a la Llei 49/2002 de 23 de desembre i RD 1270/2003 de 10 d'octubre.

- El citat requeriment va ser notificat a la interessada el 15 de juny de 2009 i en resposta al mateix, en data 26 de juny de 2009, va aportar documentació, que va ser comprovada pel departament de Recursos Jurídics de l'Institut Municipal d'Hisenda que en data 28 de juny 2010 va emetre proposta de resolució desestimària del benefici fiscal sol·licitat, de conformitat amb l'art. 136-3 del RD 1065/2007 de 27 de juliol, al no quedar acreditat que la interessada era una associació d'utilitat pública, conferint-li el termini de 10 dies per presentar les al·legacions i documents de prova que en el seu cas, es consideressin adients per la defensa dels seus drets.

L'esmentada proposta de resolució consta notificada el 17 d'agost de 2010.

- El 27 d'agost de 2010, la interessada va presentar al·legacions (instància 2010/.....) reiterant l'exempció.

- El 12 de març de 2013 el Gerent de l'IMH va dictar resolució desestimant l'exempció demanada. A més, es van practicar les liquidacions, des de la data d'alta (6 d'octubre de 2008) i pels exercicis posteriors relatives a les dues activitats de referència, sent rebudes per la interessada el 23 d'abril de 2013.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La recurrent planteja diferents motius d'impugnació. Alguns estan destinats a demostrar l'aplicabilitat de l'exempció. D'altres pretenen la nul·litat de les liquidacions per aplicació de la prescripció o per suposats defectes procedimentals. Examinarem en primer lloc aquells que es refereixen al fons de l'assumpte, perquè si es considerés que l'entitat té dret a l'exempció que sol·licita, no caldria entrar en l'anàlisi de les altres qüestions proposades.

Segon.- La interessada demana l'exempció de l'Impost sobre Activitats Econòmiques en l'epígraf 9339 (ensenyament d'idiomes). Al·lega l'article 2 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, per la qual es regula el règim fiscal de les entitats sense fins lucratius i dels incentius fiscals al mecenatge. Diu així: "Se consideran entidades sin fines lucrativos a efectos de esta **Ley**, siempre que cumplan los requisitos establecidos en el artículo siguiente:

- a) Las fundaciones.
- b) Las asociaciones declaradas de utilidad pública.
- c) Las organizaciones no gubernamentales de desarrollo a que se refiere la Ley 23/1998, de 7 de julio, de Cooperación Internacional para el Desarrollo, siempre que tengan alguna de las formas jurídicas a que se refieren los párrafos anteriores".

Tercer.- Així doncs, per tal de gaudir de les exempcions regulades a la Llei, entre les quals figura la de l'IAE cal que les organitzacions no governamentals de desenvolupament siguin fundacions o associacions declarades d'utilitat pública. Per la referència a les "formas jurídicas" podria pensar-se que l'exigència legal es limitaria a que s'haguessin constituït en forma de fundació o d'associació, sense que fos necessària per a aquestes darreres la declaració d'utilitat pública. En la nostra opinió no és així. Cal que es declari la utilitat pública de l'organització no governamental constituïda en forma d'associació perquè tingui dret als beneficis fiscals regulats en la Llei 49/2002. Avalen aquesta opinió raons d'interpretació lògica i sistemàtica. En primer lloc, la Llei 49/2002 té un criteri general pel qual atribueix un tracte diferenciat a les entitats constituïdes sense ànim de lucre, ja que als efectes de la Llei només considera com a beneficiàries dels seus preceptes les fundacions sense cap altre requisit o les associacions amb el requisit addicional que hagin sigut

declarades d'utilitat pública. No és lògic que en un subapartat s'estableixi un règim autònom que exclogui per a les entitats en estudi la necessitat de ser declarades d'utilitat pública, quan precisament el subapartat que aparentment donaria lloc a aquesta conclusió remet al subapartat que exigeix la declaració d'utilitat pública. És possible que la lletra c) de l'article 2 pateixi d'una certa imprecisió però no és lògic que aquesta imprecisió constitueixi la base d'una excepció singular en tot un sistema coherent de beneficis fiscals. Una interpretació sistemàtica porta també a aquest resultat. L'article 35.1 de la Llei 23/1998, de 7 de juliol, de Cooperació internacional per al desenvolupament, a la qual es refereix l'article 2.c) de la Llei 49/2002, disposa: "El régimen tributario de las entidades sin fines lucrativos regulado en el capítulo I del Título II de la Ley 30/1994, de 24 de noviembre, resultará aplicable a las organizaciones no gubernamentales de desarrollo inscritas en los Registros a que se refiere el artículo 33 de la presente Ley, siempre que revistan la forma jurídica y cumplan con los requisitos exigidos en el mismo", és a dir, en el Capítol I del Títol II que ara és el de la Llei 49/2002. Aquests requisits no són només els de l'article 3, que els serveis municipals han comprovat que es compleixen íntegrament, sinó també el de l'article 2.b) que l'associació estigui declarada d'utilitat pública. En el mateix sentit, l'article 33 de la Llei Orgànica d'associacions 1/2002, de 22 de març, reconeix a les associacions d'utilitat pública i no a les altres associacions, el dret de gaudir d'exempcions i beneficis fiscals. (Art. 33.b). Tot el conjunt normatiu assenyala, doncs, l'associació declarada d'utilitat pública com l'única mereixedora de gaudir de beneficis fiscals. La interpretació literal de l'article 2.c) de la Llei 49/2002 que pretendria excloure aquest requisit s'oposa a la lògica global del sistema d'exempcions i per tant no pot prosperar.

Quart.- La qualificació d'utilitat pública no deriva d'una constatació de la bondat de les finalitats associatives que pugui fer qualsevol operador del dret, sinó que exigeix una declaració formal que es formula per Ordre ministerial a petició de l'associació, en els termes i pel procediment que es regula en els articles 32 a 36 de la Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, d'associacions. La declaració d'utilitat pública comporta a més una sèrie d'obligacions que no afecten les que no tinguin aquesta qualificació com és la de retre comptes, segons l'article 34 de la Llei d'associacions. Aquesta obligació la tenen també les fundacions i això justifica que la llei es refereixi a les fundacions i a les associacions declarades d'utilitat pública en termes similars. Les altres associacions acollides a la Llei de cooperació internacional per al desenvolupament no declarades d'utilitat pública, en canvi, no estan subjectes a cap rendició de comptes, llevat de les que derivin de les subvencions que se'ls hi concedeixin.

Cinquè.- L'opinió expressada en la resposta de la Subdirecció General de Impuestos sobre las Personas Jurídicas en la consulta vinculant V0098-06 de què les associacions no declarades d'utilitat pública regulades per la Llei 23/1998 no han de complir el requisit de haver sigut declarades d'utilitat pública no coincideix amb l'opinió d'aquest Consell ni té cap efecte atès que l'article 13 de la Llei reguladora de les hisendes locals reconeix l'autonomia municipal i no atribueix la competència d'evacuar consultes en matèria de tributs locals als òrgans del Ministerio de Hacienda.

Sisè.- Procedeix, doncs, examinar els altres motius al·legats en el recurs. El primer és la pretesa caducitat de l'expedient per transkurs dels sis mesos previstos com a termini màxim per resoldre en l'article 104 de la Llei general tributària. En els procediments iniciats a instància de l'interessat, com és la sol·licitud d'exempció, l'article 104.3 no contempla la caducitat per inactivitat de l'Administració, sinó només la que deriva de la paralització per causa imputable a l'obligat tributari. En el mateix sentit, els articles 135 i 136 del Reglament de gestió i inspecció tributària, aprovat per Reial Decret 1065/2007, que regulen el procediment per al reconeixement de beneficis fiscals de caràcter rogatori. El que regulen a aquest respecte les dues disposicions citades és el silenci desestimatori per transkurs de més de sis mesos. També s'al·lega prescripció, derivada del fet que la resolució del Gerent denegatòria de l'exempció va ser notificada en 23 d'abril de 2013, quan ja havia prescrit la quota corresponent a l'exercici 2008. No obstant, descartada la caducitat del procediment, i tenint en compte que el procediment també es refereix a l'exercici 2008, segons el *petitum* del recurs i per tant sotmet aquest exercici a les mateixes regles aplicables als altres exercicis, s'observa que la prescripció havia estat interrompuda pel requeriment de 12 de maig de 2009, els tràmits de l'expedient comunicats a la interessada en 28 de juny de 2010, la notificació de la proposta de resolució practicada en 17 d'agost de 2010 i la pròpia interposició del recurs. Finalment, s'ha practicat correctament la notificació de totes les liquidacions corresponents als exercicis 2008 a 2013 en 23 d'abril de 2013.

Setè.- Demana la recurrent amb caràcter subsidiari, pel cas que no s'estimessin les altres al·legacions efectuades, que es reconegui la bonificació per inici d'activitat regulada en l'article 82.1.b) del Text refós de la llei d'hisendes locals, relativa a "Los sujetos pasivos que inicien el ejercicio de su actividad en territorio español, durante los dos primeros períodos impositivos de este impuesto en que se desarrolle aquella". No és possible reconèixer aquesta bonificació perquè entre la documentació aportada per la interessada figura una resolució de l'Ajuntament de Toledo, la qual resol sobre l'activitat iniciada en dita població en 2007, és a dir, amb anterioritat a l'inici de l'activitat en aquest municipi. La bonificació de l'article

**Ajuntament
de Barcelona**

Consell Tributari

88.2.d), també sol·licitada en el recurs, és d'aplicació voluntària per cada Ajuntament en les respectives Ordenances fiscals i les de l'Ajuntament de Barcelona no la recullen.

Per tot això,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs i CONFIRMAR les liquidacions impugnades.